

Ze was mooi en jong, een meisje nog. Omringd door de vrolijke klanken van een draaiorgel en de warmte van het mooie nazomerweer, liep ze samen met de man – ouder, maar even aantrekkelijk – door de drukke winkelstraat. Zijn arm lag om haar schouder, zij had haar arm om zijn middel geslagen. Ze schudde haar lange blonde haren uit haar ogen en liet haar hoofd tegen zijn schouder rusten.

‘Ben je bang?’ vroeg hij. Hij trok haar even tegen zich aan.

Ze perste haar lippen op elkaar. Het leek alsof ze haar tranen niet kon tegenhouden. Ze keek hem ernstig aan en knikte.

Hij glimlachte. ‘Hoeft niet, we zijn toch samen?’

Ze lachte aarzelend terug en keek weer voor zich uit.

Vorige week zaterdag had ze hier ook met de man gelopen. De etalages waren uitnodigend gevuld geweest met modieuze kleding, fonkelende sieraden en ontelbare, onweerstaanbare prullen die ze allemaal probeerde te bekijken. Ze had gefantaseerd over samenwonen, een toekomstig huis inrichten en misschien, ooit, trouwen en samen een kindje krijgen. Een paar keer waren ze een winkel binnengelopen en had ze van hem iets mogen uitzoeken. Iedere keer als ze iets had gekocht en ze weer naar buiten waren gelopen, had ze hem op zijn wang gekust. De man had dan alleen maar geglimlacht en haar liefdevol over haar rug geaaid.

Maar dat was vorige week. Vandaag zweette ze onophoudelijk, maar niet van de warmte. Vandaag hadden de etalages geen aantrekkingskracht. Vandaag dacht ze niet aan samenwonen, een huisje of kinderen. Ze dacht alleen maar aan wat er in haar tasje zat. Haar modieuze tasje dat zo goed bij haar korte jurkje met vrolijk bloemetjesmotief paste.

Nauwlettend hield ze het winkelend publiek dat haar tegemoet liep in de gaten. Als ze dacht dat iemand te dicht bij haar in de buurt kwam legde ze haar hand op de tas, bang als ze was dat er iemand tegenaan liep. Niemand mocht weten wat erin zat. Als haar hand op de tas lag

voelde ze iets hards door de stof heen – iets dat haar angstig en opgewonden maakte.

Na een paar honderd meter liepen ze een zijstraatje in. Vergeleken met de drukte in de brede winkelstraat was het in het straatje een oase van rust en schaduw. Er was er slechts één winkeltje: de tabakszaak van Koos en Lenie Smit.

Bij het winkeltje hielden ze halt voor de openstaande deur die toegang gaf tot een donkere ruime waar het winkelgedeelte gevestigd was. Naast de deuropening, in een smalle baan zonlicht, stond Lenie Smit, gekleed in een donkerpaars trainingspak met dezelfde kleur als haar zorgvuldige gekapte bos krulharen. Met haar onderarmen leunend op een rollator probeerde Lenie een nieuw pakje sigaretten te openen.

Het meisje zag hoe de door reuma geteisterde vingers van de oude vrouw tevergeefs over het gladde cellofaan gleden en geen houvast vonden. ‘Zal ik u helpen?’ vroeg ze zachtjes. Voorzichtig pakte ze het pakje tussen de stramme vingers vandaan. Zonder een antwoord af te wachten wikkelde ze het cellofaantje eraf en duwde het pakje sigaretten terug in de handen van Lenie.

Die bedankte het meisje met een hartelijke glimlach en een aai met een rimpelige hand over haar bovenarm. ‘Je bent een lief meisje,’ zei Lenie. ‘Die zie je tegenwoordig niet veel meer.’

Het meisje kreeg een blos op haar wangen en knikte verlegen terug. Daarna liep ze naar de openstaande winkeldeur. Ze aarzelde en keek zenuwachtig naar de man die al in de deuropening stond. ‘Alles komt goed,’ zei hij zachtjes.

Samen liepen ze de winkel in, nagestaard door de glimlachende Lenie.

Tien minuten later verdrongen de sirenes van een politiewagen en een ambulance de rust in het straatje. Het gekrijs van Lenie was tot ver in de drukke winkelstraat te horen geweest.

Op het terrein van de Gemeentelijke Reinigingsdienst stond een have-loze bouwkeet die dienstdeed als kantine voor het buitenpersoneel. In de keet zat Martin Kamp aan zijn vaste tafeltje bij een van de smerige ramen met uitzicht over de parkeerplaats. Ondanks de drukte in de keet zat hij alleen aan een tafel. Martin vond het een voordeel dat zijn collega's wisten wat voor werk hij deed: niemand wilde aan tafel zitten met iemand die de hele dag dode, platgereden dieren van de weg schraapte. De vlekken op Martins werkpak lieten niets aan de verbeelding over. Gelukkig...